

μοῦ μίλησε Γερμανοί,
ἀλλὰ δὲν τὸν ἐνόησα.

Ὁ Περικλέτης στὸν Φασουλή,
τὸν σύντροφό του τὸν προσφιλῆ.

Ὁ Στόλος τῶν Ἀντάμων τὸ στήθος μου πύζει,
πλὴν ἀνεπίστως κατ' αὐτιάς καὶ δύο Γραπωνεῖς
κοιτοὶ κοιτοὶ καὶ κίτρινο μάς ἔβλεψαν στήν Ἀθήνα
κ' ἤθελαν σάβει καὶ καλὰ τὰ δούτ' τὴν Σαλαμίνα.

Καὶ λοιπὸν ἐγὼ τοὺς πῆγα τὰ τοὺς δεῖξω τὰ κλεινὰ
κ' ἀληγομένητα στενά,
καὶ τοὺς εἶπα: Γραπωνεῖσι, τὰ κ' ἡ πάλαι Σαλαμίς,
ποῦ νυκίσαμε κ' ἔμειε.

Νά! κιντίζετε τὰς φλόγας καὶ τὰς λάμπρας τῶν πυροῶν,
τὰ τὸ μέρος, ποῦ καθόταν κ' ὁ Μονάρχης τῶν Περσῶν,
κ' ἔβλεπε σὸν κακομοίρη
καυμέντας τὰς τριήρεις.

Τότε ἐκείνοι δακρυσομένοι κατερίχσαν τὸ πῦμα,
κ' οἱ θεοὶ κίτρινοι, βροῦ κίτρινος,
τὰ στενά τῆς Σαλαμίνας
ἀπαράλλατα τὰ βροῦσαν σὸν τὰ μέρος τῆς Τροοῖμα.

Καὶ μ' ἐρώτησαν κ' οἱ δύο: δὲν μάς λές, βροῦ Περικίη,
ἐν εἰς τοὺς καιροὺς ἐκείνους τοῦ παλαιοῦ Θεμιστοκίη
ἦτον ὀστᾶκῶν πληθώρα
σὸν νερά σας δίπας τώρα.

Μήπως ἤμωνα τὰ εἶρω: τοὺς ἀπήνησα κ' ἐγὼ
δίχως τὰ πολυλογῶ,
καὶ τοῖν τοῦτον ἀμέσως μοῦπαν τὸ Μυιάδου τὰ κοπίλια
καὶ λιγώθηκαν σὸν γέλιο.

Ἦγαν καὶ στήν Ὀλυμπία,
τῶν Ρωμηῶν ἀντιροβγάλην,
κ' εἶδαν τὴν ξηροκαμπία,
τοὺς κοινοὺς καὶ τὴν Ἄλυ.

Τοὺς ἐδάμψωσε κ' ἐκείνος ὁ περίφημος Ἐρμῆς,
κ' εἶπανε μὲ τοὺς ἀρχαίους πῶς δὲν μοιάζομε κ' ἔμειε.

Ἐπλαν καὶ γὰρ τὴν λιανάδα καὶ κοιμήθηκαν ὄρατα,
σὸ ξενῶνας μας ὄρατοι,
βροῦσαν καὶ θεοὶ τρεῖς κορόντες,
κ' ὡς ἀνάμνησιν τοὺς πῆσαν τὰ τοὺς πάντε στήν Κορέα.

Ἄν' ῥωτῆς καὶ γὰρ Βουλή
θὰ συνέλθῃ τὴν Δευτέρα,
κ' εἶα τρεῖς, Φαροῦλῆ,
τὰ προφθάσῃ ἐδὸ πέρα.

Ἄν' ῥωτῆς καὶ γὰρ τὴν Πάλλη κάθε τόσο καὶ θρηνεῖ
καὶ τοὺς πάντα συγκνεῖ.

Ἐρῆνος τοῦ Πάλλη
τοῦ χρυσομάλλη.

Ἐμπῆσαν κλέφταις σὸν μαυρί, μοῦ πῆσαν τέρηδ,
ποῦ τάχα μὲς σὴν στάνη μου μὲ χίλια θεοὶ σταγῆ.
Μοῦ πῆσαν καὶ τοὺς βουλευτάς ἐκείνους τῆς Καρδίτσας,
ὄσοι τοὺς εἶχα σὸν βαθεῖα τῆς δόλιας μου καρδίτσας.

Καὶ τώρα ποδοχρονταὶ, παιδιὰ, νέα λαχταία Στόλου
τὸν διὰβόλο μου τρέβηξα μὲ τὸν Παπαποστόλου.
Σερατὸ ζητεῖ κ' ὁ Βασιλιάς καὶ κάθε πατριώτης,
κ' ἐγὼ μὲ τὸν Μαλλιοπούλο τὴν ἔπαθα χοντρή,
πᾶσι κ' ὁ Λάπας μοῦφρυγε, μὰ κ' ὁ Κατσουνηώτης
ζήτησε καταφύγιο σὸν Κόντι τὸ μαυρί.

Κλαίει τὸ Μαλλιοπούλι μὲ
καὶ τὸ Παπαποστόλου μὲ

Μοῦφνες, ἀγάπη πρώτη μ',
 Λάπα μ' καὶ Καταρνηγότη μ'.

Πάει κ' ὁ Ροῦφος τὸν Πατρόν, μὴ γλίτωσε σὰν χέλι,
 πάει κ' ὁ Κανακῆς μου, κ' ἐκείνος δὴν με θέλει.
 Ἐσκίσηκα, Ἰαλλήσηκα με τὸνα κ' ἄλλο ντράβαλο,
 ἄλλ' ὅμως ὁ Τσακόπουλος σ' τὴν Τρίπολι με θέλει,
 τὴς ἄσπρης φουστάνελας,
 πάει κ' ὁ Σαραβέλας.

Κανακῆρ μ',
 Ροῦφο μ' Πάρι μ',
 φουστάνελα μ',
 Σαραβέλα μ'.

Ἄφροδς ντιάζω γύρω μου βουλευτικὸν στομάτων
 κ' ἀπὸ παντοῦ στρατιωτικοὺς γυρεύουν συνταγμάτων.
 Τ' Ἀνάπλι γὰρ τὸ σὺνταγμα κρυφαῖς γραφαῖς μοῦ στέλλει,
 ἀλλ' ὅμως ὁ Τσακόπουλος σ' τὴν Τρίπολι με θέλει,
 καὶ μέσα σ' τὴν παλιέρραϊ καὶ μέσα σ' τὴν ἀμυπότιδα
 χάνω καὶ τὸν Χατοόπουλο, ποῦ βγαίνει σ' τὴν Φθιώτιδα.

Ὦχ! γραμματάκη μ',
 συνταγματάκη μ',
 Τσακοπούλακι μ',
 Χατοοπούλακι μ'.

Μὲ πρόσωπα περίλυπα
 θά παμ' ἔμπερὸς σ' τὸν Βασιλῆα...
 Μοῦ πῆσαν καὶ τὸν Φίλιππα,
 τὸν Βάρβογλη μετὰ τὰ γαλιὰ.

Ζητοῦν κ' αὐτὸν ἀκόμα
 τὸν Πρόεδρο τὸν Ρόμα.
 Πέγρουν τὸν Καραϊτή μου, πέγρουν τὸν Γιαννακίτσα,
 κ' ἐγὼ ποῦθ'
 κ' ὄλο θρηγῶ
 καὶ τρέχω μετὰ τὴν γαλιὰ.

Ὦχ! γαλιὰκη μ'
 Βαρβογλιὰκη μ',
 ὦχ! μαγήτη μ',
 Καραϊτή μ',
 Γιαννακίτσα μ',
 κάπα μ', γαλιὰ μ',
 Κόντε Ρόμα μ',
 δόλο κόμμα μ'.

Μὰ μέσ' σ' τὴν τόση ταραχῇ,
 ποῦ μοῦ ταράζει τὴν νυχθ',
 κ' οἱ Σκόλιοι τὸν Ἀνάμειον ριχτήσαν σ' τὸν Σουλτάνο,
 τὸν φίλο μου, τὸν σύμμαχο, μετὰ τί μορὸν νὰ κάνω.
 Τώρα καὶ τοῦτοι βρέθηκαν ἐπιθυεῖ νὰ κάνουν,
 κ' ἀπ' τὸ Νυβίσι τοῦ Γιλδίξ φρικτὰ ματιὰτα φθάνουν.

Κι' ἡ Φραγκὰ μετὰ πολεμεῖ
 κ' ἔλλ' ἀντ' ἑλλων τώρα σταναίει...
 ποῦ νὰ δώσω σὺνδρομῇ;
 σ' τὸν Σουλτάνο κ' ἄν σ' τὴν σιάνη;

Ἐκομένοι σοῦ ριχτήσαν, Παισιόχ, οἱ κολοσοί...
 πῶς με βλέπει λυπημένος... θρήνη νὰ θρηολοῦθ'...
 σ' τῆς Ἐθρόπης τῆς φοβέρας ἐποχώρησε καὶ σέ,
 ὅπως σέ φοβέρας φίλων ἐπεχώρησα κ' ἐγὼ.

Σουλτανάκι μ',
 Νηβανάκι μ',
 Μιζήηδες μ',
 Ὀσμάνεδες μ',
 Ψηλὴ Πόλη μ',
 πρώτη φίλη μ'.

Φασουλῆς ἐκ Μιτυλήνης
 πρὸς τὸν φίλον τῆς γαλιῆνης.

Σταυροφόροι, ποῦ με τρόπο σκυλιτρώγονται καὶ χάρη,
 ἐνοθήσαν γὰρ τὰ μάτια νὰ κειμήσουν τὸ φεγγάρι,
 κ' οἱ Τζὸν Μπουλά φωνάζουν τώρα πῶς θά πῶν σ' τὰ Λαροῦσι
 κ' ἐγὼ, φίλε Περιλίτο, ξεκαρθίζομαι σ' τὰ γέλωτα.

Ἰσως πᾶνε καὶ σ' τὴν Πόλι
 τὸν Ἀνάμειον οἱ Σκόλιοι
 γὰρ ν' ἀρπάξουν σκεῆρα, τοῦ Χαϊζή Μπακίη λουκούμια,
 καὶ ν' ὀθύνε Χανουμάκη με σαλβάρια καὶ πασοῦμια.

Ὦχ! μενέτρα μ',
 Ὦχ! σκεῆρα μ',
 λουκούμια μ',
 χανουμάκη μ',
 πασοῦμια μ'.

Ἔτσι κλαίει, Περιλίτο, κ' ὁ φεῖς ὁ κακομοῖρης,
 πρῶτος σύμμαχος τοῦ Ράλλη...
 μετ' ὄλιγον καταφθάνω κ' ἐτοιμάσου νὰ με δεῖρη
 μετὰ τὸ ξέλο σου καὶ πάλι.

Ἔξω συστήνω μετὰ τῶν
 τῆς Πατριῆος τὸ φύλλον.

Ἡ Πατρις λοιπὸν τοῦ Σίμου, ποῦ δεῖνὰ δεινῶν ὄπστη,
 καὶ βαρβάρως ἰδιόχθη μὲς ἀπὸ τὸ Βουκουρεσσι,
 ἡ Πατρις, γενναῖον φύλλον, ἔγκριτον, σηματοῦνόν,
 μετὰ ζωὴν, νυχθὴν καὶ σφραγῆς ζητημάτων ἰδνικῶν,
 ἀπὸ τῶρα σ' τὰς Ἀθήνας ἐγκαθίσταται ἐπισημοῦς,
 κ' ὁ Ρουμὸς τοῦ Φασουλῆ
 σ' δόλους τὴν διαλαλεῖ,
 καὶ σ' τοὺς μέσα καὶ σ' τοὺς ἔξω, καὶ φωνάζει τῆς ὁ Σίμος.

Καὶ καμπόσας ποικιλίας,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἐθαρωσιτὸν τὸν ἀγρωσιον τὸν ἐκ τῆς Ρουμανίας
 δι' ὄσην τρέφει πρὸς ἡμᾶς ἐπιτημοῦν μεγάλην,
 κ' ἐν μέσῳ τῶσαν ἰδνικῶν κληδόνων κ' ἄγροιας
 μετὰ μικρὸν θά γράψωμεν τὰ δέοντα καὶ πάλι.

Ἐξεδόθη τῇ φρονιτῇ τέκνον Ἀραβαντινὸ
 τεῦχος περὶ Κοιτοσβλάχων τοῦ πατρὸς τῶν τοῦ κλεινοῦ.